

JANEZOVO OZNANILO

17. SEPTEMBER 2023 leto 19 številka 675 24. nedelja med letom

Mt 18,21–35

KAKO NAJ ODPUŠČAMO

Kolikokrat moramo odpustiti, smo slišali. A postavlja se mi na videz protislovno vprašanje: Ali je gospodar služabniku odpustil? Da in ne hkrati. V odlomku vidimo danes oboje: kako gospodar, ki predstavlja Boga, odpusti svojemu služabniku, pa tudi kako mu ne odpusti in ga da zapreti v ječo in mučiti, dokler mu dolga ne vrne. Tako lahko razumemo, da gospodar, kljub temu da je pripravljen odpuščati, ni pripravljen popuščati. Kaj pričakuje od svojih služabnikov?

1. *Zavest zadolženosti:* Kje naj se naučimo zavesti zadolženosti, če ne v zavzetem obhajanju zakramenta svete spovedi. Naše spovedi so običajno preveč površne, da bi resnično začutili težo svojih grehov. Prav tako so tudi naši odnosi vse preveč mimogrede. Biti zadolžen, pomeni živeti na tuj račun. Smo kdaj na to pomislili? Ali se zavedamo, da drugi plačuje zaradi naših grehov?

Prav tako resno vprašanje pa se glasi tudi z druge strani. Ko opozarjaš drugega, ali te drugi sploh hoče slišati, naj ne živi na tvoj račun, naj te ne izkorišča? Ali se v obeh vlogah resnično zavedamo svoje zadolženosti?!

2. *Resnična hvaležnost za odpuščanje:* Kako naj bomo drugemu hvaležni, da nam je odpustil, če se ne zavedamo svojega greha? Pa naši odnosi sploh sežejo do tja, da je nekaj greh? Na splošno se zdi, da smo se utirili v nek način življenja, postavili najbolj široke okvire, znotraj katerih se gibljemo in znotraj katerih nam je dovoljeno grešiti. Ker ne grešimo čez mero, nam drugi tudi nima kaj odpuščati, zato ni razloga za hvaležnost za odpuščanje. Tudi če nam nekdo odpušča, tega ne vemo, ker se ne ustavimo ob svojem grehu.

Ko rečemo, da se nam nekaj ne da storiti, se zavedamo greha? Ali se zavedamo, da zaradi tega mogoče drugi ne bo počival? In koliko je veliko večjih grehov!

3. *Drža usmiljenja in odpuščanja tudi do drugih:* Te drže ni, če ni prvih dveh: torej zavesti zadolženosti in hvaležnosti za odpuščanje.

Tisti čas je Peter pristopil k Jezusu in mu rekel:

»Gospod,
kólikokrat naj odpustim
svojemu bratu,
če greši zoper mene?
Do sedemkrat?«
Jezus mu je dejal:
»Ne pravim ti do sedemkrat,
ampak do
sedemdesetkrat sedemkrat.«

(Mt 18,21–22)

POGUMNO ALI PREDRZNO

Današnji evangeljski odlomek (Mt 18,21–35) je mogoče prav razumeti le v luči odlomka pretekle nedelje, ko Jezus uči učence bratskega opominjanja. Slišali smo, da je postopek opominjanja, če hočemo biti dosledni, zahteven in dolg. Vse to je potrebno tudi na poti odpuščanja. Pravzaprav je pot odpuščanja tesno povezana z opominjanjem.

Greh lahko prav vidimo, če smo sočutni, sicer pademo v obsojanje. Da ne bi nasedali zgrešenim predstavam – tudi gospodar je nasedel lažnemu obžalovanju – sta potrebna molitev in premišljevanje, da bi zmogli vztrajanje v resnici, je potrebno sprejemati trpljenje. Nedvomno mnogo bolj boli opominjanje kot hladen prezir in umik.

Tudi prizadevanje za spravo bolj boli kot ignoranca. Torej (po evangeliju) je tudi trpljenje vsekakor del življenja. Bodimo hvaležni, da nam je odpuščeno in iz te zavesti odpuščajmo, a ne na slepo. Bodimo vztrajni v odpuščanju, a tudi dosledni v resnici. Bog sam nam bo odpiral oči, kaj moramo storiti.

O ODPUŠČANJU

Odpuščanje ne izključuje kaznivega dejanja, vendar se ne začne pri njem, ampak pri človeku, ki ga je storil, trdi Konrad Stauss. Ne gre preko tega dejanja in njegovih posledic, s katerimi mora žrtev živeti. Odpuščanje upošteva resničnost žrtve, ki ni živela samo z bolečino, doživljala travm in izgubljenosti, ampak tudi sovraštvo do odgovornih. Po Konradu Staussu je resničnost žrtve svet bolečih čustvenih ran, poln sovražnosti in sovraštva zaradi doživete krivice.

Včasih se zato morajo sovraštvo, jeza in razočaranje izživeti v vsej svoji moči, da se lahko pripravi pot odpuščanju.

Odpuščanje se ne zgodi brez bolečine in mržnje, ampak vključuje oboje. Šele ko se izrazi ogorčenje in obtožba krivice, ki se je komu zgodila, je odprta pot za odpuščanje. Če se skuša preprečiti, da bi se žrtev soočila z negativnimi čustvi ter z njimi povezanimi obtožbami in ogorčenjem, nastane velika nevarnost, da prizadejane rane sprožijo plaz negativnih misli in čustev.

Ob tem nam lahko pomaga tudi duhovnost, ki zmore resnično vplivati na naše življenje in na dejansko počutje. Duhovnost, ki se ne boji sovraštva in jeze, ki vzdrži celo misel na maščevanje. To je duhovnost, kakršno na primer najdemo v psalmih, ki ne pozna samo cele palete različnih čustev, ampak celo vzpodbuja k temu, da si jih dopustimo in jih izrazimo – in prav na ta način delujejo zdravilno.

Odpuščanje torej ne spregleda dejanja. Gleda nanj z vsemi posledicami, s katerimi mora žrtev živeti. Ne izogiba se občutkom jeze, besa in sovraštva, toda se nikoli ne ustavi pri njih.

Po: W. Müller, Odpuščanje

18. september
JOŽEF KUPERTINSKI

Rodil se je 17. junija 1603 v kraju Copertino (Italija) in po njem dobil pridevek Kupertinski. V šoli je bil trde glave in le z največjo težavo se je naučil brati in pisati. Imel pa je neki poseben dar: večkrat je bil kakor odsoten, ves zatopljen v notranji svet in neobčutljiv za vse, kar se je dogajalo okoli njega. Že pri osmih letih je bil ves prevzet od notranjih doživetij. Od osmega do štirinajstege leta je bil prav beden otrok. Bilo ga je groza pogledati, ker je bil ves v ranah, ki so tako zaudarjale, da mu je še mati težko strešla. Jožefa je obhajala misel, da bi šel v samostan. Pri frančiškanih, kjer je imel dva strica, ga niso sprejeli, ker bi radi imeli le take novince, ki bi postali mašniki. Več sreče je imel pri kapucinih, ki pa so ga obdržali le osem mesecev. Vrnil se je domov in mama je šla prosit minorite, naj njenega sina vzamejo vsaj za hlapca. Uslišali so jo. Tukaj se je Jožef naučil gladko pisati in brati. Leta 1628 je bil posvečen v mašnika. Če je bilo njegovo zunanje življenje podpovprečno, pa je bilo izredno bogato njegovo notranje življenje. Ta ubogi fant je bil pogosto zamaknjen. Glas o tem je v samostan privabil preproste ljudi in plemiče, da bi videli tega nenavadnega redovnika in govorili z njim, se mu priporočili v

molitev ali odnesli od njega kakšen spomin. Glas o njem razširil po skoraj vsej Evropi. Ta njegova slava je povzročala predstojnikom nemalo skrbi. Prestavljali so ga iz samostana v samostan, nazadnje je bil v Osimu pri Anconi. Tam je živel skrit, popolnoma ločen tudi od sobratov, zato pa v zamaknjenjih močno povezan z Bogom. Umrli je 18. septembra 1663.

OZNANILA

- Z veroukom bomo v **Staršah** pričeli v **ponedeljek, 18. 9.**, v **Marjeti** pa v **petek, 22. 9.**
- Hvala sodelavkam Karitas za pripravo srečanja bolnih in starejših iz naše župnije.
- V preteklem tednu smo pokopali Marijo Šubernik iz Trnič

KONTAKTNE ŠTEVILKE:

župnik Marijan Fesel:

041 – 942 - 850

kaplan Primož Lorbek:

031 – 569 – 689

katehistinja Darja Selinšek:

031 – 825 – 262

SVETE MAŠE

DAN	GODUJE	SVETA MAŠA ZA:
PONEDELJEK 18. 9.	Jožef Kupertinski, duhovnik	ob 19.00 za + Marijo, Franca Špureja (obl.) dva Franca, Jero in Matildo Terbulec
TOREK 19. 9.	Januarij, škof in mučenec	ob 19.00 za + Štefko (obl.) Staneta Matjašiča in strica Antona Murka
SREDA 20. 9.	Andrej Kim in korejski mučenci	ob 19.00 za + Franca Ekarta
ČETRTEK 21. 9.	Matej, apostol in evangelist	ob 19.00 za + Ivana in Jožico Gojčič
PETEK 22. 9.	Mavricij, mučenec	ob 19.00 za + Jožico Šmigoc
SOBOTA 23. 9.	Pij, duhovnik	ob 19.00 za + Anico Sel (obl.)
NEDELJA 24. 9.	25. nedelja med letom	ob 7.30 za žive in rajne iz šentjanške in hajdinske župnije ob 10.00 za + starše Jožefa in Jožefo Žitnik (obl.) dvojne stare starše in sorodnike ob 8.45 MARJETA: Mirka Premzla in sorodnike